

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΟΛΥΡΑΚΗΣ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 600.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Στην
κορυφή
Του
Ολύμπου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



Στην
κορνή
του
Ολύμπου

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Στην κορυφή του Ολύμπου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώργος Πολυράκης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Γιώργος Πολυράκης, 2022
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Dirk Wustenhagen/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2022, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4298-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4299-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΟΛΥΡΑΚΗΣ

Στην
κορυφή
Του
Ολύμπου



ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΟΛΥΡΑΚΗ

ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(θεατρικό, 1995)

ΕΚΕΙΝΗ Η ΣΤΙΓΜΗ

(μυθιστόρημα, 1996, 29η έκδοση, Αύγουστος 2020)

ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ

(μυθιστόρημα, 1998, 47η έκδοση, Ιανουάριος 2021)

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟ ΧΘΕΣ

(μυθιστόρημα, 2000, 24η έκδοση, Μάιος 2021)

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΝΕΜΩΝΗΣ

(μυθιστόρημα, 2001, 21η έκδοση, Σεπτέμβριος 2018)

ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΝΟΗ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

(μυθιστόρημα, 2003, 15η έκδοση, Σεπτέμβριος 2019)

ΜΑΚΡΙΝΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2005, 19η έκδοση, Φεβρουάριος 2021)

ΣΑΝ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ

(διηγήματα, 2006, 7η έκδοση, Απρίλιος 2014)

ΣΙΩΠΗΛΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2007, 15η έκδοση, Ιούνιος 2021)

ΟΙ ΑΕΤΟΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2008, 9η έκδοση, Σεπτέμβριος 2020)

ΛΥΤΡΩΣΗ

(μυθιστόρημα, 1η έκδοση 1994,

2η έκδοση, Ψυχογιός 2009, 10η ανατύπωση, Μάιος 2021)

ΔΩΡΟΘΕΑ ΝΤΕ ΡΟΠ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2010, 11η έκδοση, Νοέμβριος 2018)

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

(μυθιστόρημα, 2011, 10η έκδοση, Νοέμβριος 2021)

ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

(μυθιστόρημα, 2012, 6η έκδοση, Ιούλιος 2021)

ΤΑ ΗΡΑΝΘΕΜΑ ΘΑ ΑΝΘΙΣΟΥΝ ΞΑΝΑ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2013, 5η έκδοση, Αύγουστος 2021)

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ

(μυθιστόρημα, 2014, 3η έκδοση, Σεπτέμβριος 2019)

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2015, 6η έκδοση, Ιούνιος 2021)

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΟ ΑΥΡΙΟ

(μυθιστόρημα, 2016, 2η έκδοση, Ιούλιος 2021)

ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

(μυθιστόρημα, 2017, 5η έκδοση, Φεβρουάριος 2021)

ΥΠΟΣΧΟΜΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΑΣΩ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2018, 5η έκδοση, Δεκέμβριος 2018)

ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

(μυθιστόρημα, 2019, 5η έκδοση, Φεβρουάριος 2021)

ΣΕ ΒΑΘΙΑ ΝΕΡΑ

(μυθιστόρημα, 2020, 5η έκδοση, Νοέμβριος 2020)

ΠΡΟΣΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

(μυθιστόρημα, 2021, 2η έκδοση, Ιούλιος 2021)

Ηταν ένα βράδυ που η αίθουσα «Αριστοτέλης» στο Μακεδονία Παλλάς, στη Θεσσαλονίκη, ήταν πλήρης από κόσμο. Η αίθουσα είχε κλειστεί πριν από μέρες από κάποιον σύλλογο, γυναίκες ντυμένες με πανάκριβες τουαλέτες κοσμούσαν τον χώρο, ωστόσο η πίστα του χορού ήταν σχεδόν άδεια, καθώς δύο μέρες πριν είχε συμβεί κάτι που φάνταζε εξωπραγματικό, αδιανόητο και πέρα από κάθε λογική. Δύο επιβατικά αεροπλάνα, κατάφορτα από κόσμο, είχαν χτυπήσει τους Δίδυμους Πύργους στη Νέα Υόρκη, γκρεμίζοντάς τους και προκαλώντας τον θάνατο χιλιάδων ανθρώπων οι οποίοι εργάζονταν εκεί. Οι άνθρωποι στη Νέα Υόρκη πίστεψαν ότι το αεροπλάνο που χτύπησε τον έναν από τους πύργους είχε υποστεί κάποια βλάβη, είχε καταστεί ακυβέρνητο και είχε πέσει κατά λάθος πάνω του, αλλά, όταν λίγα λεπτά αργότερα ένα δεύτερο αεροπλάνο χτύπησε τον δεύτερο πύργο, όλοι οι Νεοϋορκέζοι κατάλαβαν ότι επρόκειτο για τρομοκρατική ενέργεια. Πανικός απερίγραπτος επικράτησε στην αμερικανική μεγαλούπολη, οι άνθρωποι έτρεχαν αλλόφρονες, ουρλιάζοντας πανικόβλητοι, ενώ την

ίδια ώρα κάποιοι από τους τρομοκράτες που είχαν οργανώσει το χτύπημα γελούσαν ικανοποιημένοι, χλευάζοντας τους Αμερικανούς και λέγοντας «Εμείς γκρεμίσουμε τους πύργους κι αυτοί τώρα λένε ότι θα κάνουν πιο αυστηρό έλεγχο στις βαλίτσες των επιβατών που θα ταξιδεύουν...»

«Κανείς δεν έχει διάθεση για χορό απόψε... εγώ όμως θέλω να χορέψω».

Ο Δημήτρης Γιαννίτσης, παντρεμένος, χωρίς παιδιά, είχε ξεστομίσει τούτες τις λέξεις κοιτάζοντας τη σχεδόν άδεια πίστα. Δίπλα του καθόταν η Μερόπη, η γυναίκα του, τριάντα δύο χρόνων, μα ο ίδιος την ώρα που μιλούσε κοίταζε όχι εκείνη αλλά την Εμμέλεια Χατζή, γυναίκα του Βασίλη, του καλύτερου φίλου του.

Ο Δημήτρης εμφανισιακά ήταν το αντίθετο του Βασίλη. Ψηλός και λεβεντόκορμος, τριάντα έξι χρόνων, μελαχρινός με κατάμαυρα, πυκνά μαλλιά και μαύρα μάτια, τραβούσε σαν μαγνήτης τα βλέμματα των γυναικών που κάθονταν στα κοντινά τους τραπέζια. Ο Βασίλης, από την άλλη, μπορεί να μην ήταν τόσο ψηλός, αλλά και σε καμία περίπτωση δε θα τον έλεγες άσχημο. Οικονομικά ήταν στην ίδια περίπου κατάσταση με τον Δημήτρη.

Ο Βασίλης είχε βάλει στο μάτι τη Εμμέλεια από τότε που εκείνη ήταν δεκαέξι, δεκαεπτά χρόνων, και όταν εκμυστηρεύτηκε σε φίλους του ότι είχε αποφασίσει να τη ζητήσει σε γάμο, εκείνοι προσπάθησαν να τον αποτρέ-

ψουν, λέγοντάς του ότι η κοπέλα ήταν πολύ ζωηρή και ότι δεν άφηνε αγόρι χωρίς να το γλυκοκοιτάξει. Εκείνη έμενε στην οδό Μητροπόλεως, μετά την πλατεία Αριστοτέλους, και ο Βασίλης είχε ιδιόκτητο μεγάλο διαμέρισμα στη διπλανή πολυκατοικία.

«Μα, βρε Βασίλη, η κοπελιά αυτή είναι πολύ ζωηρή. Είσαι με τα καλά σου; Εσύ είσαι καλός νοικοκύρης και οικονομικά στέκεσαι πολύ καλά. Μ' αυτή θ' ανοίξεις σπίτι; Αυτή δε θ' αργήσει να σου το κλείσει. Σύνελθε όσο είναι καιρός», προσπαθούσαν να τον μεταπείσουν οι φίλοι του με τους οποίους έκανε σχεδόν καθημερινά παρέα.

Ο Βασίλης όμως παρέμενε αμετάπειστος. Τον είχε μαγέψει η κατάξανθη Εμμέλεια, με τα μεγάλα μπλε μάτια και με τις χυμώδεις καμπύλες, την είχε ερωτευτεί παράφορα και δεν άκουγε κανέναν.

«Και οι ζωηρές όταν παντρευτούν φρονιμεύουν. Ιδίως όταν κάνουν παιδιά!» ήταν η σταθερή και μόνιμη απάντησή του.

Οι φίλοι του είδαν και απέιδαν, αλλά αναγκάστηκαν να κλείσουν το στόμα τους όταν ο Βασίλης έστειλε έναν απ' αυτούς να ζητήσει την Εμμέλεια από τους γονείς της.

Η Εμμέλεια ήταν παρούσα την ώρα που ο προξενητής μετέφερε την πρόταση του φίλου του στον πατέρα και τη μητέρα της. Της ήρθε να βάλει τα γέλια, καθώς εκείνη είχε μάτια μόνο για άλλα, πιο λεβεντόκορμα παλικάρια. Έμεινε κατάπληκτη όταν οι γονείς της αποδέχτηκαν την πρόταση, αλλά δεν αντέδρασε. Πίστευε ότι θα είχε τον καιρό να τους κάνει να αλλάξουν γνώμη.

Αλλά, κι αν ακόμα με υποχρεώσουν να παντρευτώ αυτόν τον βλάκα, εγώ θα τον έχω του χεριού μου, θα τον κάνω ό,τι θέλω και θα κάνω τη ζωή μου με άλλα, όμορφα παλικάρια. Σιγά μην το καταλάβει αυτός. Ένα καλό έχει πάντως, που δεν μπορώ να μην το λάβω σοβαρά υπόψη μου: Είναι πλούσιος, θα ντύνομαι ωραία, θα πηγαίνω σε ινστιτούτα ομορφιάς, θα γίνομαι όλο και πιο όμορφη και θα διαλέγω όποιον θέλω, σκεφτόταν η Εμμέλεια.

Όμως, όταν ο προξενητής έφυγε και οι γονείς της την αγκάλιασαν, μακαρίζοντας την τύχη της, εκείνη αντέδρασε, αλλά όχι με πειστικό τρόπο.

«Δε μου αρέσει αυτός ο άνθρωπος», είπε, αλλά ο πατέρας της και η μητέρα της δεν πείστηκαν από το ύφος που ξεστόμισε τούτες τις λέξεις.

«Γιατί, κόρη μου;» ρώτησε ο πατέρας της.

«Επειδή δεν είναι όμορφος... γι' αυτό».

Πριν ακόμη σβήσει ο ήχος της φωνής της, πήρε τον λόγο η μητέρα της.

«Στους άντρες, Εμμέλεια μου, δεν παίζει ρόλο η ομορφιά. Αλλά τον Βασίλη δεν μπορείς να τον πεις άσχημο, έτσι ψηλός που είναι. Η ομορφιά βέβαια περνάει και χάνεται γρήγορα. Ο Βασίλης όμως είναι πλούσιος. Τον έχει τον τρόπο του και σε αγαπάει, όπως φαίνεται. Βασίλισσα θα σ' έχει. Ό,τι θέλεις θα σου το δίνει απλόχερα. Κι εσύ θα γίνεσαι όλο και πιο όμορφη. Ενώ, αν παντρευόσουν κάποιον με τη δική μας οικονομική κατάσταση, θα μαραινόσουν και θα γερνούσες πριν έρθει η ώρα σου. Αυτό είναι που πρέπει να λάβεις καλά υπόψη σου. Εγώ και ο πα-

τέρας σου, που ξέρουμε καλά τις δυσκολίες της ζωής, πιστεύουμε ότι μια πολύ καλή τύχη χτύπησε την πόρτα μας. Πρέπει να το πιστέψεις κι εσύ».

Κάποια από τα λόγια της μητέρας της άγγιξαν καιρία την Εμμέλεια.

Ο Βασίλης είναι πλούσιος... Βασίλισσα θα σ' έχει... Ό,τι θέλεις θα σου το δίνει απλόχερα.... Κι εσύ θα γίνεσαι όλο και πιο όμορφη... Ενώ, αν παντρευόσουν κάποιον με τη δική μας οικονομική κατάσταση, θα μαραινόσουν και θα γερνούσες πριν έρθει η ώρα σου... επανέλαβε μέσα της τα λόγια της μητέρας της.

«Δίκιο έχεις, μανούλα μου. Είναι πολύ μεγάλη τύχη για μένα», είπε τελικά, ενώ την ίδια στιγμή σκεφτόταν ότι θα έπρεπε να ανακαλύψει τα καλύτερα ινστιτούτα ομορφιάς στη Θεσσαλονίκη, για να μη σβήσει ποτέ η ομορφιά της, που θα εξακολουθούσε να τραβάει σαν μαγνήτης τα αντρικά βλέμματα.

Μέσα σε λίγες μέρες έγιναν οι αρραβώνες. Από την πρώτη στιγμή, η Εμμέλεια παρατήρησε το πανάκριβο κοστούμι που φορούσε ο Βασίλης, ένα κοστούμι που πρόδιδε ακριβό ράφτη. *Αν ήταν και πιο όμορφος...* σκέφτηκε, αλλά την άλλη στιγμή τα έχασε, ξέχασε τις προηγούμενες σκέψεις της και τα μάτια της στυλώθηκαν στο ολόχρυσο ρολόι που της πρόσφερε ο αρραβωνιαστικός της.

«Για μένα είναι;» ρώτησε, σαν να αρνιόταν να πιστέψει αυτό που έβλεπε.

«Για σένα είναι, Εμμέλειά μου. Και τούτο το ρολόι είναι ένα μικρό μόνο δείγμα της αγάπης μου για σένα. Βα-

σίλισσα θα σ' έχω και θα σου προσφέρω με χαρά πάντοτε ό,τι λαχταράει η ψυχή σου», είπε ο Βασίλης κοιτάζοντάς τη.

«Να το φορέσω;» ρώτησε η Εμμέλεια έπειτα από κάποιες στιγμές σιωπής.

«Φυσικά. Άσε με να σου το φορέσω εγώ», απάντησε ο Βασίλης και, παρά την ταραχή και την έκπληξή της, η Εμμέλεια δεν μπόρεσε να μην παρατηρήσει την τρυφερότητα με την οποία τα δάχτυλά του πέρασαν το ρολόι στο χέρι της.

Η Εμμέλεια κάθισε απέναντι στον Βασίλη, ρίχνοντας συχνές ματιές στο πανάκριβο κόσμημα που στόλιζε το χέρι της. *Μεγάλη τύχη, παραδέχτηκε. Αλλά, αν ήταν και πιο όμορφος, αν ήταν σαν τα παλικάρια που μ' αρέσουν, τότε η τύχη μου θα ήταν αξιοζήλευτη...* Έπειτα αναρωτήθηκε πόσο έξυπνος να ήταν ο αρραβωνιαστικός της. *Μακάρι να μην είναι πολύ έξυπνος*, είπε μέσα της κι ένα πλατύ χαμόγελο άνθισε στο πρόσωπό της.

Ο Βασίλης, απέναντί της, είδε το χαμόγελο που όμορφυνε ακόμα περισσότερο τη μορφή της και πίστεψε ότι ήταν για κείνον.

Αλλά οι συνήθειες δεν κόβονται εύκολα.

Λίγο καιρό μετά τον γάμο τους, η Εμμέλεια άρχισε τις εξωσυζυγικές σχέσεις, απλώς τώρα ήταν περισσότερο προσεκτική. Εκμεταλλευόταν το γεγονός ότι ο άντρας της έφευγε πρωί για τη δουλειά του, επέστρεφε το μεσημέρι για φαγητό κι αμέσως ξαναέφευγε. Το βράδυ που επέστρεφε κρατούσε για τη γυναίκα του τότε μια ανθοδέσμη, τότε ένα τριαντάφυλλο και τότε κάποια σπάνια λουλούδια, που τα προμηθευόταν από τα Λουλουδάδικα.

Ένας φίλος του ανθοπώλης φρόντιζε να του εξασφαλίξει ό,τι σπανιότερο είχε στο ανθοπωλείο του, ο Βασίλης έβλεπε το ειρωνικό χαμόγελο στο πρόσωπο της γυναίκας του, που εκείνος πίστευε πως ήταν χαμόγελο ευτυχίας, και η δική του ευτυχία γινόταν όλο και μεγαλύτερη, χωρίς να του έχει περάσει ποτέ από τον νου ότι η Εμμέλεια ξεπρόρτιζε δύο φορές την εβδομάδα, μόλις εκείνος έφευγε για τη δουλειά του.

Μέσα σε λίγες μέρες η σκέψη που συνεχώς τριβέλιζε την Εμμέλεια βρήκε κάποια λύση, μόνο που στην πράξη θα ήταν αδύνατον να εφαρμοστεί. Ο άντρας της κάθε βράδυ ήταν στο σπίτι τους. Πώς θα μπορούσε να λείψει εκείνη; Πού θα μπορούσε να του πει ότι θα κοιμόταν χωρίς να κινηθεί τις υποψίες του; Σκέφτηκε να τον πείσει να μείνει ένα βράδυ στη δουλειά του επειδή είχε παρουσιαστεί κάποια ανάγκη, μόνο που την ιδέα αυτή την απέκλεισε η ίδια σχεδόν αμέσως με το που τη σκέφτηκε. Ωστόσο το μυαλό της δεν έπαψε να επεξεργάζεται αυτό που την απασχολούσε και να κάνει σχέδια που τα απέριπτε η ίδια το ένα μετά το άλλο. Όσπου στο τέλος σκέφτηκε κάτι που θα ήταν αφάνταστα ωραίο αλλά απίθανο να πραγματοποιηθεί.

Θα έπειθε τον άντρα της να πάει στην Αγγλία και να ξαναπαιάσει δουλειά στο εργοστάσιο όπου δούλευε πριν γνωριστούν. Τον είχε ακούσει, σε χρόνο ανύποπτο, να λέει ότι οι δουλειές του πήγαιναν μεν καλά, αλλά όχι όπως πριν, και ότι πολύ φοβόταν πως θα πήγαιναν ακόμα χειρότερα όσο θα περνούσε ο καιρός.

Η σκέψη που έκανε της φάνηκε καλή, αφού δεν είχε και κάποια καλύτερη. Θέμα με τη μικρή τους επιχείρηση δε θα υπήρχε, αφού ο προϊστάμενος ήταν ικανότατος, έμπειρος και επιβαλλόταν στους εργάτες, οι οποίοι, υπό την καθοδήγησή του, θα έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μην κλείσει και μείνουν στον δρόμο.

«Αυτό είναι! Καλύτερη ιδέα δε θα μπορούσε να υπάρξει. Άλλωστε κι ο ίδιος πριν από καιρό είχε εκφράσει την επιθυμία να ξαναπάει στο Λονδίνο και για χάρη μου δεν αποφάσισε να ξενιτευτεί. Αλλά τώρα εγώ θα πρέπει να τον πείσω να φύγει...» ψιθύρισε.

Από τη στιγμή που αποφάσισε να δράσει με αυτόν τον τρόπο, δεν έβρισκε μιας ώρας ανάπαυση.

Έπρεπε να βρει την κατάλληλη στιγμή να μιλήσει στον άντρα της για να τον πείσει να φύγει για το Λονδίνο. Αλλά έπρεπε να το κάνει με τρόπο που δε θα κινούσε τις υποψίες του. Ωστόσο, όσο και να πάσχιζε, δεν τα κατάφερε.

Ένα βράδυ ξύπνησε, χωρίς να καταλάβει πώς. Σαν να είχε φύγει μόνος του ο ύπνος της, γύρισε το κεφάλι της πάνω στο μαξιλάρι και στύλωσε ορθάνοιχτα τα μάτια της στον Βασίλη, που κοιμόταν πλάι της, ροχαλίζοντας ελαφρά. Δεν έβλεπε τίποτα μέσα στην κατασκότεινη κρεβατοκάμαρα κι απόμεινε ακίνητη, μην τολμώντας ούτε να ανασάνει.

Το ένστικτο την έσπρωχνε να γυρίσει από την άλλη μεριά και να ξανακοιμηθεί, ωστόσο παρέμενε ακίνητη, ώσπου το πήρε απόφαση ότι ο ύπνος είχε φύγει για τα

καλά από πάνω της κι αποφάσισε να σηκωθεί, να βγει στο μπαλκόνι και να ηρεμήσει καπνίζοντας ένα τσιγάρο.

Σηκώθηκε και βγήκε. Το φως από το φεγγάρι έπεφτε στην πλάτη της. Το πρόσωπό της έμοιαζε με ωχρή μουντζούρα και τα μάτια της παρέμεναν σκοτεινά και ανέκφραστα.

Μετακινήθηκε πάνω στο κάθισμά της και το φεγγάρι παιχνίδισε στις όμορφες πτυχές του αποκαλυπτικού νυχτικού της. Έπειτα το φεγγαρόφωτο έπεσε στο πρόσωπό της και καθρεφτίστηκε στα μάτια της, που ήταν άδεια και γυαλιστερά σαν μάτια κούκλας. Αισθανόταν τα χείλη της φρυγμένα, κοκαλωμένα...

«Πρέπει να βρω τρόπο να τον πείσω να φύγει για το Λονδίνο χωρίς να κινήσω τις υποψίες του...» ψιθύρισε γι' άλλη μια φορά.

Σ' αυτή τη σκέψη, ήρθε ολοζώντανη μπροστά της η εικόνα του άντρα της καθώς έγερνε κοντά της όταν την αγκάλιαζε, σαν να της έλεγε πως καμία γυναίκα στον κόσμο δεν έφτανε την ομορφιά και την εξυπνάδα της.

«Έχεις δίκιο για την ομορφιά και την εξυπνάδα μου, αλλά εγώ δεν μπορώ να πω το ίδιο για σένα», ψιθύρισε και την άλλη στιγμή θυμήθηκε ότι λίγες μέρες πριν χόρευαν προσκεκλημένοι στον γάμο ενός φίλου τους. Εκείνη φορούσε μια τουαλέτα που την έδειχνε απίστευτα λυγερή και εύθραυστη. Χόρευε κολλημένη πάνω του και του έριχνε κάθε τόσο αστραπές μέσα από τα μακριά της τσίνορα, ενώ του μιλούσε γρήγορα. Αυτός χαμογελούσε. Πολλά μάτια έμεναν καρφωμένα πάνω τους και εκείνη

έβλεπε αρκετούς από τους παριστάμενους να σηκώνουν χαρακτηριστικά τα φρύδια τους βλέποντας τον παθιασμένο χορό ενός μάλλον αταίριαστου ζευγαριού.

«Πρέπει να βρω τρόπο να τον πείσω να φύγει για το Λονδίνο... Δεν πάει άλλο...» ψιθύρισε για τρίτη φορά, ενώ τα μάτια της σκοτείνιαζαν και μια κάθετη ρυτίδα σχηματιζόταν ανάμεσα στα φρύδια της. Κούνησε θυμωμένα το κεφάλι της, σαν να κυνηγούσε μιαν ιδέα που της ξέφευγε συνεχώς.

Άξαφνα, με το κορνάρισμα ενός αυτοκινήτου που ακούστηκε από μακριά, μια σκέψη ξεπετάχτηκε στον νου της και μεμιάς σταμάτησε να συλλογιέται, κοιτάζοντας τον αστροπλημμυρισμένο ουρανό χωρίς να τον βλέπει. Γέλασε έπειτα, σηκώνοντας τους ώμους. Η κατὰ χιόνια που θόλωνε το μυαλό της είχε εξαφανιστεί μονομιάς, όπως εξαφανίζεται μια μορφή ξένη, τριγυρισμένη από σκοτάδι.

«Θα του μιλήσω καθαρά, είναι ο μόνος τρόπος να τον πείσω χωρίς να υποψιαστεί τίποτα... το παραμικρό... Μόνο που δεν πρέπει να βιαστώ. Θα φερθώ έξυπνα για να τον πείσω να ξενιτευτεί... Άλλωστε η ιδέα της Αγγλίας έχει καρφωθεί στο μυαλό του και δεν το αποφασίζει για να μη με στενοχωρήσει. Πού να ήξερε πόσο ανυπομονώ να τον δω να φεύγει», ψιθύρισε ανάβοντας χαρούμενη ένα ακόμα τσιγάρο.

Σε λίγο θα ρόδιζε η ανατολή όταν σηκώθηκε και πήγε στο κρεβάτι της. Ο άντρας της εξακολούθησε να κοιμάται ήσυχα.

Κοιμήσου, βλάκα, είπε μέσα της η Εμμέλεια. Κοιμήσου κι η τύχη σου άρχισε να δουλεύει...

Η απόφαση που είχε πάρει ήταν οριστική και αμετάκλητη. Ήταν μια ευκαιρία μοναδική και θα την άρπαζε και με τα δυο της χέρια. Μόνο που δεν έπρεπε να βιαστεί, αλλά να φερθεί έξυπνα, για να μην κινήσει καμία υποψία στον άντρα της.

Είχε ξημερώσει όταν την πήρε ο ύπνος.

Όταν σηκώθηκε, η Εμμέλεια θυμήθηκε την Ελένη Χατζή, συγγενή του Βασίλη. Είχαν υπάρξει κάποιες φορές που είχε πιστέψει ότι η Ελένη ήταν ερωτευμένη με τον άντρα της, αλλά δεν την είχε απασχολήσει στα σοβαρά αυτή η σκέψη, παρόλο που ευχόταν οι υποψίες της να έβγαιναν αληθινές, για να μην πλησιάζει τόσο συχνά την ίδια ο Βασίλης. Ωστόσο τώρα ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη της ότι η Ελένη ήταν αρκετά έξυπνη και δεν αποκλειόταν να την προβληματίσει η αναχώρηση του Βασίλη για την Αγγλία, ίσως μάλιστα να προσπαθούσε να τον εμποδίσει.

Αυτό πρέπει να το λάβω σοβαρά υπόψη μου, είπε μέσα της.

Ας το αφήσω... θα έχω τον χρόνο να το σκεφτώ και να δω πώς θα ενεργήσω, στην περίπτωση που θα μπει στη μέση αυτή η σκρόφα, σκέφτηκε και την άλλη στιγμή άρχισε να ετοιμάζει το μεσημεριανό φαγητό, θέλοντας να δείξει στον Βασίλη ότι τον σκεφτόταν πάρα πολύ και, κυρίως, ότι συμμεριζόταν τη στενοχώρια του για τις δουλειές του, που δεν πήγαιναν καλά. Αλλά είχε αποφασί-

σει να μην του κάνει αμέσως νύξη για τις σκέψεις της.

Αποφάσισε να μαγειρέψει κοτόπουλο με χυλοπίτες –το αγαπημένο φαγητό του άντρα της– και, παρόλο που ήξερε ότι εκείνος θα ερχόταν το μεσημέρι, τον κάλεσε στο τηλέφωνο.

«Βασίλη μου», άρχισε να λέει με την πιο γλυκιά κι αμόλυντη φωνή της. «Θα έρθεις το μεσημέρι για φαγητό, έτσι δεν είναι;»

«Ναι», απάντησε ο Βασίλης. «Ίσως αργήσω λίγο, αλλά θα έρθω».

«Ωραία, Βασίλη μου. Θα σου ετοιμάσω κοτόπουλο με χυλοπίτες, που ξέρω ότι είναι το αγαπημένο σου φαγητό».

Από την άλλη άκρη της γραμμής έφτασε ένα χαρούμενο επιφώνημα.

«Κοτόπουλο με χυλοπίτες; Τότε θα φροντίσω να μην αργήσω».

«Να μην αργήσεις, Βασίλη μου. Θα σε περιμένω», είπε η Εμμέλεια, κλείνοντας το τηλέφωνο. Απόμεινε ακίνητη, κοιτάζοντας την τηλεφωνική συσκευή, ενώ μια έκφραση περιφρόνησης ήταν ευδιάκριτη στο πρόσωπό της, ασχημαίνοντας τα χαρακτηριστικά της. «Βλάκα!» είπε έπειτα και άρχισε να μαγειρεύει.

Ήταν καλή μαγειρίσσα, αλλά πήρε και τη μητέρα της να τη συμβουλευτεί. Εκείνη της έδωσε πρόθυμα οδηγίες και κατέληξε λέγοντας: «Να θυμάσαι, Εμμέλειά μου, αυτό που σου έχω πει πολλές φορές: Ο άντρας από το στόμαχι πιάνεται. Βέβαια, ο Βασίλης δεν το έχει ανάγκη αυτό, τόσο πολύ που σε αγαπάει».

Η Εμμέλεια ετοίμασε το φαγητό και για μια στιγμή σκέφτηκε να περιποιηθεί ιδιαίτερα τον εαυτό της, ωστόσο άλλαξε αμέσως γνώμη.

Δεν πρέπει να με δει διαφορετική... ούτε να φαίνομαι στενοχωρημένη... Σιγά σιγά θα πρέπει να βάλω σε εφαρμογή αυτό που σκέφτηκα, είπε μέσα της.

Ο Βασίλης ήρθε στην ώρα του, κρατώντας ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα. Την αγκάλιασε φιλώντας την κι εκείνη ανταπέδωσε πρόθυμα το φιλή του. Έπειτα κάθισαν στο τραπέζι.

«Μήπως θέλεις έναν καφέ;»

Η Εμμέλεια έκανε την ερώτηση παρακαλώντας μέσα της για κάποια αρνητική απάντηση, αλλά ο Βασίλης, ριχνοντας μια ματιά στο ρολόι του, απάντησε ότι θα τον έπινε ευχαρίστως. Καθυστέρησε λίγο ακόμη κι έπειτα έφυγε φιλώντας την και λέγοντας ότι θα ανυπομονούσε να την ξαναδεί το βράδυ.

Ωστόσο, όταν γύρισε εκείνο το βράδυ, δε θα κατάφερε να κρύψει τη στενοχώρια του, παρά το ότι μπήκε χαμογελαστός στο σπίτι.

«Τι συμβαίνει, Βασίλη μου;»

Η ερώτηση ξέφυγε από τα χείλη της Εμμέλειας και την άλλη στιγμή μετάνιωσε, λέγοντας μέσα της ότι θα έπρεπε να έχει συγκρατηθεί.

«Τίποτα σπουδαίο, Εμμέλειά μου...»

«Τίποτα σπουδαίο... Έτσι λες, αλλά η στενοχώρια σου δεν κρύβεται. Πες μου λοιπόν».

«Δεν είναι ανάγκη να στενοχωρηθείς κι εσύ».

«Είπαμε ότι θα τα μοιραζόμαστε όλα. Και τα καλά και τα άσχημα. Έχω μάτια και βλέπω ότι γύρισες εντελώς διαφορετικός απ' ό,τι ήσουν το μεσημέρι. Πες μου λοιπόν».

«Μην επιμένεις, Εμμέλειά μου».

«Θα επιμείνω, επειδή έτσι πρέπει. Αντρώγυννο είμαστε. Αν δε μου πεις, θα αρχίσω να φαντάζομαι διάφορα. Αυτό θέλεις; Δε θα είναι χειρότερο κάτι τέτοιο;»

Ο Βασίλης άφησε έναν βαθύ αναστεναγμό σκεπτικός κι έπειτα άρχισε να μιλάει κοιτάζοντάς τη στα μάτια.

«Να, είναι με τις δουλειές... Ξέρεις ότι από καιρό δεν πάνε καλά. Δεν ήθελα να σε αφήσω να το καταλάβεις, επειδή δε θα ωφελούσε σε τίποτα να στενοχωρηθείς κι εσύ. Αλλά δεν τα κατάφερα να κρύψω τη στενοχώρια μου...»

«Το ξέρω ότι καιρό τώρα οι δουλειές δεν πάνε καλά. Αλλά κι εγώ από τη δική μου πλευρά δε σου έλεγα τίποτα για να μη σε στενοχωρήσω περισσότερο. Λοιπόν;»

«Μας έχει φάει ο ανταγωνισμός και κάθε μέρα οι πωλήσεις πέφτουν. Ως εταιρεία κάναμε ό,τι μπορούσαμε, αλλά το μόνο που καταφέραμε ήταν να αυξήσουμε τα έξοδα. Σήμερα το απόγευμα ο λογιστής μάς ενημέρωσε, τονίζοντας ότι η κατάσταση πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο. Πολύ φοβάμαι ότι, αν δεν αλλάξουν τα πράγματα, θα αναγκαστούμε να κλείσουμε...»

«Να κλείσετε;»

Η Εμμέλεια μίλησε σκόπιμα δυνατά, ενώ τα είχε καταφέρει να πάρει μιαν έκφραση απερίγραπτης έκπληξης.

«Ναι, Εμμέλειά μου. Δυστυχώς. Βέβαια δεν έχουμε

φτάσει ακόμη εκεί, αλλά δε θα το αποφύγουμε αν δεν αλλάξει η κατάσταση. Μόνο που δε βλέπω πώς μπορεί να γίνει αυτό...»

«Δεν μπορεί να γίνει τίποτα ώστε να αναστραφεί το κλίμα;»

«Υπάρχουν ελπίδες, δεν το αρνούμαστε όσοι εργαζόμαστε στην εταιρεία. Ήδη σήμερα αποφασίσαμε να αυξήσουμε τη διαφήμιση και να προωθήσουμε και άλλα προϊόντα που μας πωλούν τα εργοστάσια παραγωγής. Αλλά δεν ξέρω... δεν τα βλέπω καλά τα πράγματα... Θέλω να πω ότι δεν πιστεύω σε θαύματα. Επειδή, αν αλλάξει η κατάσταση, για θαύμα θα πρόκειται. Είναι και η εφορία... Τα έξοδα και οι φόροι τρέχουν...»

Η Εμμέλεια απόμεινε σιωπηλή κοιτάζοντάς τον. Ποτέ δεν τον είχε ξαναδεί σε τέτοια κατάσταση. Για μια στιγμή σκέφτηκε να του μιλήσει για την Αγγλία, αλλά συγκρατήθηκε. Ήταν σίγουρη ότι θα τον έπειθε, ωστόσο έπρεπε να παίζει καλά τον ρόλο της.

«Μη στενοχωριέσαι, Βασίλη μου. Το δικό μου ένστικτο μου λέει ότι τα πράγματα θα αλλάξουν. Μην απογοητεύεσαι λοιπόν, επειδή η στενοχώρια μπορεί να προκαλέσει χειρότερα πράγματα, που δε διορθώνονται. Να δεις που όλα θα φτιάξουν. Λύση υπάρχει για όλα τα προβλήματα κι όλες τις καταστάσεις, αρκεί να διατηρήσουμε την υγεία μας. Εντάξει;»

Απόμεινε για λίγο σιωπηλή.

«Εντάξει;» ξαναείπε έπειτα, πιάνοντάς τον προστατευτικά από το χέρι.

Ο Βασίλης πήρε θάρρος από το σφίξιμο του χεριού της κι από τον προστατευτικό τόνο της φωνής της. Χαμογέλασε, για πρώτη φορά από τη στιγμή που γύρισε στο σπίτι, κοιτάζοντάς τη κι αυτός κατάματα.

«Ίσως έχεις δίκιο, Εμμέλειά μου. Δηλαδή σίγουρα έχεις δίκιο. Θα παλέψουμε και πιστεύω ότι θα τα καταφέρουμε. Απλώς εγώ απογοητεύομαι εύκολα...»

«Ενώ δεν πρέπει».

«Ναι, δεν πρέπει...» Την κοίταξε στα μάτια και χαμογέλασε. «Τι θα έκανα χωρίς εσένα, Εμμέλειά μου».

«Γι' αυτό είναι τα αντρόγυνα, Βασίλη μου. Για να στηρίζει ο ένας τον άλλο στις δύσκολες στιγμές κι όχι μόνο όταν τα πράγματα πηγαίνουν καλά», του χαμογέλεσε και σκέφτηκε να του κάνει νύξη για την Αγγλία, αλλά ευτυχώς συγκρατήθηκε την τελευταία στιγμή.

Είναι νωρίς ακόμη... Πρέπει να αφήσω να περάσουν λίγες μέρες κι ύστερα θα πείσω αυτόν τον βλάκα να φύγει για το Λονδίνο, είπε μέσα της, κοιτάζοντάς τον τρυφερά και χαμογελώντας, δήθεν για να του δώσει θάρρος.

«Τι θα έκανα χωρίς εσένα...» είπε πάλι ο άντρας της. Έπειτα της ζήτησε να στρώσει το τραπέζι. «Να πιούμε κι ένα κρασί, αγάπη μου, και να ευχηθούμε να πάνε όλα καλά. Εμείς οι δύο να είμαστε καλά κι όλα θα διορθωθούν», είπε κοιτάζοντάς την τρυφερά στα μάτια.

Η Εμμέλεια αισθάνθηκε αναγούλα βλέποντας το βλέμμα του.

Είκοσι μέρες αργότερα ο Βασίλης τής είπε ότι είχε αποφασίσει να φύγει για το Λονδίνο. Εκείνη τα κατάφερε

να δώσει μια έκφραση απερίγραπτης έκπληξης στο πρόσωπό της και θυμήθηκε να πει τα λόγια που σχεδίαζε το διάστημα που περίμενε ν' ακούσει την ευχάριστη είδηση.

«Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, Βασίλη μου; Χωρίς να ξενιτευτείς;»

«Όχι, δυστυχώς. Το σκέφτηκα πολύ και είναι το μόνο που μπορώ να κάνω. Στο Λονδίνο έχω ξαναδουλέψει, θα αμείβομαι καλά και θα σου στέλνω χρήματα για να πληρώνεις τους λογαριασμούς και την εφορία, αλλά και για να μη σου λείπει τίποτα. Άλλωστε κι εγώ θα έρχομαι όσο πιο συχνά γίνεται. Αλλά κι εσύ θα έρχεσαι όποτε θέλεις».

Αυτή η προοπτική δεν ενθουσίασε την Εμμέλεια. Εκείνη προτιμούσε να παραμένει στη Θεσσαλονίκη και να χαίρεται ελεύθερα τον έρωτα με τους δύο εραστές της. Αλλά προσποιήθηκε ότι χάρηκε.

«Είναι και κάτι άλλο, που δε σου είπα. Τηλεφωνήθηκα χθες με έναν παιδικό μου φίλο που εργάζεται χρόνια στην Αγγλία, στο Λονδίνο. Είναι πολύ καλά τακτοποιημένος εκεί και, ακούγοντας για την οικονομική μας κατάσταση, μου τόνισε να φύγω για το Λονδίνο χωρίς καθυστέρηση. Αυτό μου έδωσε μεγάλη ικανοποίηση».

«Από πού είναι αυτός ο φίλος σου;»

«Από εδώ, από τη Θεσσαλονίκη. Απ' ό,τι μου είπε, προτίθεται να γυρίσει κάποια στιγμή, αλλά όχι σύντομα. Επομένως θα με περιμένει, λέγοντας ότι, επειδή έχω τελειώσει το ΤΕΙ, θα με πάρουν αμέσως στη δουλειά που είναι και ο ίδιος».

«Εγώ τον γνωρίζω αυτόν τον φίλο σου;» ρώτησε αδιάφορα η Εμμέλεια, απλώς επειδή ήθελε να συμμετάσχει στη συζήτηση.

«Όχι, Εμμέλειά μου, δεν τον γνωρίζεις. Ο Δημήτρης είχε φύγει στο Λονδίνο πριν παντρευτούμε εμείς».

«Δημήτρη τον λένε;» ρώτησε, αδιάφορα πάλι, η γυναίκα του και την ίδια στιγμή αναρωτήθηκε πώς να ήταν αυτός ο φίλος του.

«Ναι. Δημήτρης Γιαννίτσης είναι τ' ονοματεπώνυμό του. Όπως σου είπα, είμαστε καλοί φίλοι από παιδιά. Ο Δημήτρης ενθουσιάστηκε που αποφάσισα να πάω στο Λονδίνο, για να μη σου πω ότι αυτός είναι που με προέτρεψε να φύγω χωρίς καθυστέρηση. Θα ξενιτευτώ βέβαια, αφού δε γίνεται αλλιώς, αλλά είναι μεγάλη τύχη που εκεί θα υπάρχει ένας δικός μου άνθρωπος, έχοντάς μου εξασφαλισμένη δουλειά. Όταν έρθεις κάποια φορά στο Λονδίνο, θα τον γνωρίσεις».

Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι. Σιγά μην έρθω στο Λονδίνο, είπε μέσα της η Εμμέλεια.

Από τη στιγμή που είχε πάρει την απόφαση να ξενιτευτεί, ο Βασίλης δε θέλησε να χάσει χρόνο. Ρύθμισε προσεκτικά τις υποχρεώσεις του στη βιοτεχνία, το διαβατήριό του ήταν εντάξει, αποχαιρέτησε τους ανθρώπους του στη δουλειά κάνοντάς τους το τραπέζι κι έφυγε παίρνοντας το αεροπλάνο.

Η Εμμέλεια άρχιζε κάθε πρωί την ημέρα της με ένα κρύο μπάνιο. Ό,τι καιρό και να έκανε, όσο κρύο και να είχε, εκείνη δεν αμελούσε αυτή τη συνήθεια, πιστεύοντας ότι το κρύο νερό θα συντελούσε ώστε η επιδερμίδα της να παραμένει νεανική. Ήταν υστερικά καθαρή, με την υπερηφάνεια μιας λεοπάρδαλης ή μιας τίγρης της ζούγκλας. Αυτή ακριβώς η καθαριότητά της ήταν που την έκανε ελκυστική στους εραστές της, επειδή εκείνοι ένιωθαν ότι θα μπορούσαν να τη φιλήσουν σ' οποιοδήποτε σημείο του κορμού της, ανασαίνοντας συγχρόνως το ακριβό άρωμά της. Ετούτο το πρωί, μόλις ο άντρας της πήρε το αεροπλάνο για την Αθήνα, από όπου θα έφευγε για το Λονδίνο, η πίεση του κρύου νερού δυνάμωνε την ανυπομονησία της για το βράδυ, που θα συναντούσε τον εραστή της.

Απάντησε στο τηλεφώνημα του Βασίλη όταν εκείνος έφτασε στο αεροδρόμιο των Αθηνών και του ευχήθηκε καλό ταξίδι, τονίζοντάς του να της τηλεφωνήσει μόλις θα έφτανε στην αγγλική πρωτεύουσα. Ήταν τόσο ευδιάθετη που σιγοτραγουδούσε.

Το δεύτερο τηλεφώνημά του έφτασε κοντά τέσσερις και μισή ώρες αργότερα. Άρχισε αμέσως να ετοιμάζεται, ευρισκόμενη σε υπερένταση.

Την ίδια εποχή, στις γυναικείες φυλακές στην Αθήνα, η Βούλα Χαιροπούλου μετρούσε ανάποδα τις μέρες που έμεναν για την αποφυλάκισή της.

Η Βούλα ήταν αδελφή της Εμμέλειας, όμορφη όσο και εκείνη, μόνο που ήταν μελαχρινή, με κατάμαυρα μάτια και μαλλιά, κοντοκουρεμένα, όπως επέβαλλε η διοίκηση της φυλακής. Είχε καταδικαστεί σε φυλάκιση οκτώ ετών για πορνεία αδήλωτη και κατ' εξακολούθηση, ήταν θερμή γυναίκα και στη φυλακή είχε συνάψει ερωτικές σχέσεις με την Ολυμπία, με την οποία διέμενε στο ίδιο κελί τα τελευταία πέντε χρόνια. Ήταν βέβαιες και οι δύο ότι οι ερωτικές σχέσεις τους είχαν γίνει γνωστές στις δεσμοφύλακες, αλλά αυτό τις άφηνε παντελώς αδιάφορες. Ωστόσο, όσο η μέρα της αποφυλάκισης της Βούλας πλησίαζε, η Ολυμπία περιέπιπτε σε κατάθλιψη.

«Τι θα κάνω τώρα εγώ;» της έλεγε και πολλές φορές ξεσπούσε σε κλάματα.

«Θα βρεις κάποια άλλη. Κάποια θα φέρουν στο κρεβάτι μου όταν εγώ θα φύγω», απαντούσε η Βούλα ασυγκίνητη, καθώς μετρούσε ανάποδα τις μέρες που απέμεναν ώπου να βγει από τη φυλακή.

«Ναι... κάποια θα φέρουν... αλλά θα είναι σαν εσένα;»

«Μπορεί ναι, μπορεί και όχι. Εσύ θα το διαπιστώσεις και θα μου το γράψεις στη Θεσσαλονίκη».

«Απόψε πάντως θα είμαστε μαζί», είπε η Ολυμπία.

«Ναι. Και απόψε και κάθε βράδυ». Ήθελε να προσθέσει «ώπου να φύγω», αλλά το απέφυγε.

«Αυτές οι σκύλες», άρχισε να λέει η Ολυμπία, «θα στηθούν πάλι απέξω για να βλέπουν. Έτσι κάνουν από την ώρα που σταμάτησα να τους δίνω χρήματα για να απομακρύνονται».

«Δεσμοφύλακες είναι και κάνουν ό,τι τους αρέσει».

Είχαν περάσει τα μεσάνυχτα, το κελί τους φωτιζόταν αμυδρά από τις δύο λάμπες που έκαιγαν στις άκρες του μεγάλου διαδρόμου, όταν η Ολυμπία σηκώθηκε από το κρεβάτι της και πήγε σ' αυτό της Βούλας.

«Δεν έχω υπομονή να περιμένω περισσότερο», είπε και χώθηκε κάτω από τα σκεπάσματα.

Ήρθε πάνω από τη Βούλα και κόλλησε τα χείλη της στα χείλη της άλλης.

«Ω», μουρμούρισε αμέσως, «τα χείλη σου είναι τόσο απαλά και ζεστά, όπως και η γλώσσα σου».

Η Βούλα ήταν ήδη αρκετά ερεθισμένη, ήξερε ότι δε θ' αργούσε να ικανοποιήσει το πάθος της. Ξεκινούμπωσε με αργές κινήσεις το σουτιέν της Ολυμπίας, αποκαλύπτοντας το στήθος της, που παρέμενε σφιχτό και σφριγηλό σαν κοριτσιίστικο. Έπειτα γδύθηκαν και οι δύο. Αγκαλιάστηκαν ολόγυμνες κι άρχισαν να χαϊδεύονται, μετά άνοιξαν τα πόδια τους κι άρχισαν να τρίβουν τα εφήβια τους και μέσα σε δευτερόλεπτα έφτασαν σε οργασμό, αφήνοντας κραυγές ικανοποίησης.

Επηρεασμένη ακόμη από την ηδονή, η Βούλα κοίταξε προς τα κάγκελα και είπε: «Ευτυχώς που δεν ήρθε καμιά από τις δύο σκύλες».

Απόμειναν αγκαλιασμένες κάτω από τα σκεπάσματα.

«Θα μου λείψεις», είπε πάλι η Ολυμπία.

«Κι εσύ θα μου λείψεις. Αλλά δεν μπορώ να προσποιηθώ ότι δε χαίρομαι αφάνταστα που βγαίνω έπειτα από οκτώ χρόνια», απάντησε η Βούλα.

«Θα έρχεσαι να με βλέπεις;»

«Όχι. Δεν πρόκειται να ξαναπατήσω εδώ ούτε μία φορά. Εκτός αν με φέρουν πάλι...»

«Η αδελφή σου στη Θεσσαλονίκη... αλήθεια, πώς είπαμε ότι τη λένε;»

«Εμμέλεια».

«Εμμέλεια, ναι. Θα σε περιμένει πώς και πώς».

«Δεν το πιστεύω. Μάλλον το αποκλείω. Τόσα χρόνια στη φυλακή ήμουν και δεν ήρθε να με δει ούτε μία φορά. Κάπου κάπου έπαιρνα ένα γράμμα της. Θα έρθει να με δει μόνο αν έχει την ανάγκη μου. Αλλά τι ανάγκη να έχει; Καλοπαντρεμένη είναι... όμως και πάλι δεν ξέρεις...»

Έμεινε σιωπηλή κι ύστερα αγκάλιασε ξανά την Ολυμπία.

«Αυτές οι στιγμές θα μου λείπουν. Όσο κι αν δεν το πιστεύεις...» είπε.

Η Εμμέλεια γευμάτισε με όρεξη κι έπειτα γδύθηκε, κοιτάζοντας προσεκτικά το δέρμα της, μήπως υπήρχε κάποιο σημάδι που θα την πρόδιδε στον εραστή της. Ευτυχώς δεν εντόπισε τίποτα. Έκανε μπάνιο κι έπεσε για τον μεσημεριανό ύπνο.

Αποκοιμήθηκε χωρίς να το καταλάβει.

Το κουδούνι της πόρτας την ξύπνησε ξαφνικά, αλλά για κάποιες στιγμές πίστεψε ότι ήταν όνειρο. Ωστόσο γρήγορα κουδούνισε ξανά, οπότε σηκώθηκε και πή-

γε στην πόρτα, αλλά, μόλις την άνοιξε, απόμεινε ακίνητη, με το βλέμμα στην όμορφη γυναίκα με τα κοντοκουρεμένα μαλλιά που στεκόταν στο κατώφλι.

Ήταν η Βούλα, η αδελφή της!

Η Εμμέλεια τα έχασε. Την είχε ειδοποιήσει ότι θα ερχόταν αύριο, αλλά αμέσως σκέφτηκε ότι με τα αεροπλάνα ταξιδεύει κάποιος γρήγορα και...

«Τι γίνεται; Θα με κρατάς έξω από την πόρτα σου; Ή μήπως δε με γνώρισες;»

Η φωνή της έβγαλε την Εμμέλεια από το σάσισμά της.

«Πώς δε σε γνώρισα... αλλά ήξερα ότι θα ερχόσουν αύριο...»

«Έτσι σου είπα το πρωί στο τηλέφωνο, αλλά μετά πήγα στο αεροδρόμιο και στάθηκα τυχερή που βρήκα αμέσως εισιτήριο. Να με λοιπόν», είπε και, ανοίγοντας τα χέρια, αγκάλιασε την Εμμέλεια.

«Χαίρομαι που σε βλέπω, αν και δυσκολεύτηκα λίγο να σε αναγνωρίσω, έτσι που είσαι με τόσο κοντοκουρεμένα μαλλιά...»

«Έτσι μας τα έκοβαν στη φυλακή».

Είχαν καθίσει αντικριστά η μία στην άλλη, η Εμμέλεια είχε φτιάξει δύο καφέδες και, κοιτάζοντας την αδελφή της, σκεφτόταν ότι παρέμενε όμορφη. Όταν θα μάκρναν τα μαλλιά της...

«Πώς ήταν στη φυλακή;» ρώτησε, παρατηρώντας ότι η Βούλα φορούσε ένα φόρεμα που είχαν αγοράσει μαζί λίγο πριν από την καταδίκη της.

«Βλέπω ότι κοιτάζεις το φόρεμά μου. Ναι, είναι αυτό

που αγοράσαμε μαζί. Στη φυλακή, βλέπεις, μας έδωσαν αμέσως άλλα ρούχα. Έτσι, αυτό παραμένει καινούργιο».

«Πώς ήταν στη φυλακή;» επανέλαβε η Εμμέλεια, μισομετανιωμένη για την αδιαφορία που είχε δείξει τόσα χρόνια.

«Πώς ήταν στη φυλακή; Αν ερχόσουν να με δεις, δε θα έκανες αυτή την ερώτηση». Το πρόσωπο της Βούλας είχε σκληρύνει καθώς ξεστόμιζε τούτες τις λέξεις. Η φωνή της ήταν ψυχρή. «Απαίσια ήταν! Ήταν φρικτά, επειδή το μυαλό σου αρχίζει, από τις πρώτες μέρες, να δουλεύει διαφορετικά. Κι όταν μέινεις μέσα για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα, αισθάνεσαι πως είσαι θαμμένη ζωντανή. Φρίκη ήταν, αλλά τα κατάφερα να επιβιώσω. Το κακό είναι η σκέψη που μου καρφώθηκε μόλις βγήκα. Ότι δηλαδή, αν μπεις μια φορά στη φυλακή, και μάλιστα για τόσα χρόνια που έμεινα εγώ, τότε δεν έχεις ελπίδα να αντιμετωπίσεις τη ζωή όπως πριν σε κλείσουν μέσα».

Η Εμμέλεια είχε μείνει άφωνη ακούγοντας την αδελφή της και βλέποντας την αλλαγή στο πρόσωπό της την ώρα που ξεστόμιζε τούτες τις λέξεις.

«Δεν το ξέρω αυτό, αλλά πιστεύω ότι έχεις δίκιο...» είπε σκεπτική.

«Φυσικά έχω δίκιο. Τέλος πάντων, θα δω τι θα κάνω τώρα. Πέρασαν και τόσα χρόνια, βλέπεις. Εσύ πώς τα πας με τον άντρα σου;»

Η ερώτηση ξάφνιασε την Εμμέλεια.

«Ο Βασίλης δεν είναι εδώ. Βλέπεις, οι δουλειές του δεν πήγαιναν καλά και έτσι αναγκάστηκε να φύγει για το

Λονδίνο. Ένας φίλος του...» και με φωνή κρύα και αδιάφορη εξήγησε τους λόγους που τον ανάγκασαν να μεταναστεύσει έτσι στα όχι και τόσο ξαφνικά.

Η Βούλα χαμογέλασε ακούγοντάς την. Έτσι, εσύ θα έχεις τώρα ελεύθερο το πεδίο δράσεως, σκέφτηκε, αποφεύγοντας να εξωτερικεύσει τη σκέψη της. Έπειτα κάτι θυμήθηκε και στράφηκε στην Εμμέλεια.

«Και για πες μου πώς το αντιμετώπισε η άλλη. Δεν αντέδρασε με το φευγιό του;»

Η ερώτηση ξάφνιασε την Εμμέλεια.

«Ποια άλλη; Δε σε καταλαβαίνω...»

«Ποια άλλη; Είσαι με τα σωστά σου; Αυτή η σκύλα η Ελένη Χατζή, που τα είχε με τον άντρα σου πριν παντρευτείτε. Πολύ σκληρή κι αδίστακτη γυναίκα θυμάμαι ότι ήταν. Ό,τι ήθελε τον έκανε τον Βασίλη, χήρα ήταν, όμορφη ήταν και τον έπαιζε στα δάχτυλά της. Ποιος ξέρει με τι κόλπα τον είχε μαγέψει. Δεν αποκλείω ο Βασίλης να την ενίσχυε και οικονομικά. Σε ερωτεύτηκε και σε παντρεύτηκε, αλλά το ξένο είναι πιο γλυκό. Έτσι, θεωρώ απίθανο να μην εξακολούθησε να τη βλέπει και μετά τον γάμο σας. Νόμιζα ότι το είχες υπόψη σου, ότι δε σ' ένοιαζε, για να είσαι κι εσύ ελεύθερη να περνάς όπως ήθελες και μ' όποιον ήθελες τον καιρό σου, αλλά τέλος πάντων. Δε μου πέφτει λόγος».

Τα τελευταία λόγια της Βούλας έβαλαν σε σκέψεις την Εμμέλεια. Δεν την ενδιέφερε βέβαια αν ο άντρας της είχε σχέση μ' οποιαδήποτε γυναίκα, ίσα ίσα που θα την αγάλιαζε λιγότερο συχνά και δε θα ήταν υποχρεωμένη να ανέχεται τα φιλήματα και τα χάδια του, αλλά μήπως μία από

τις αιτίες του φευγιού του ήταν και αυτή η Ελένη Χατζή; Μήπως δηλαδή του έτρωγε πολλά λεφτά, μήπως η οικονομική του δυσπραγία οφειλόταν και στα έξοδα που έκανε για κείνη την άλλη; Αυτό πράγματι δε θα το ανεχόταν με τίποτα. Αλλά, και πάλι, πόσο δεμένο μπορεί να τον είχε; Μια εξάρτηση δεν κόβεται εύκολα και ο αδύναμος χαρακτήρας του Βασίλη θα ήταν σχεδόν αδύνατον να απεξαρτηθεί από μιαν αδίστακτη γυναίκα.

«Μπορεί να έχεις δίκιο...» είπε προβληματισμένη κοιτάζοντας την αδελφή της.

«Παρόλο που έλειπα τόσα χρόνια, παρόλο που έχω να σας δω τόσον καιρό, δεν το αποκλείω καθόλου να έχω δίκιο. Είπαμε ότι το ξένο είναι πιο γλυκό. Αν σ' ενδιαφέρει, καλό είναι ν' ανοίξεις τα μάτια σου».

Η Εμμέλεια έμεινε σιωπηλή. Οι μέρες που θα περνούσε με τον καινούργιο εραστή της, τον Νίκο, και κυρίως τα ολονύχτια όργια με τον Αντρέα ήταν κάτι που δε θα το αντάλλαζε με τίποτα στον κόσμο, αλλά πάλι, αν αυτή η άλλη, η Ελένη Χατζή, μαδούσε οικονομικά τον άντρα της... Δε θα ήταν καλύτερο εκείνα τα χρήματα να τα ξόδευε η ίδια;

«Θα δω τι θα κάνω», είπε.

Η Βούλα χαμογέλασε.

«Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα, για να μην πω ότι ο ξενιτεμός του Βασίλη σε βολεύει. Γνωρίζομαστε καλά εμείς οι δύο και δεν πιστεύω ότι έχεις αλλάξει...»

Κοίταξε την Εμμέλεια χαμογελώντας ακόμη.

«Σκοπεύεις να πας στο Λονδίνο με τον άντρα σου, έπειτα από κάμποσο καιρό; Ναι ή όχι;»

«Όχι. Με τίποτα».

«Ήμουν βέβαιη. Σε ξέρω καλά από τα μικράτα μας. Είμαι βέβαια τρία χρόνια μεγαλύτερή σου, αλλά γι' αυτό ακριβώς σε γνωρίζω καλύτερα απ' ό,τι γνωρίζεις εσύ εμένα. Είσαι πάρα πολύ όμορφη, μπορείς να έχεις όποιον θέλεις και η απουσία του Βασίλη είναι βούτυρο στο ψωμί σου. Βλέπω πώς γυάλισαν τώρα δα τα μάτια σου. Καλά κάνεις. Η ομορφιά σβήνει με τον χρόνο, κι άμα συνηθίσεις μια κατάσταση, είναι αδύνατον να ξεσυνηθίσεις».

Έμεινε σιωπηλή, κοιτάζοντας την αδελφή της.

«Άδικο έχω;» ρώτησε έπειτα.

«Όχι, καθόλου. Απόλυτο δίκιο έχεις».

Η Εμμέλεια έμεινε πάλι για λίγο σιωπηλή. Έπειτα, με το βλέμμα στην αδελφή της, πρόσθεσε: «Αλλά δεν το ανέχομαι καθόλου αν ο Βασίλης ξοδεύει λεφτά για κείνη τη σκύλα!»

«Να το ανεχτείς, αδελφή μου. Να το ανεχτείς».

Κουβέντιασαν για αρκετή ώρα, λέγοντας η μία στην άλλη όσα είχαν περάσει τα χρόνια που είχαν να ιδωθούν. Έπειτα η Βούλα ζήτησε κάποια χρήματα από την αδελφή της.

«Έρθα να δω εσένα πριν πάω στους γονείς μας. Θέλω τα χρήματα αυτά για να τους αγοράσω κάτι, αλλά και για τα πρώτα μου έξοδα, ώσπου να δω τι θα κάνω. Φυσικά, θα σου τα επιστρέψω μόλις μπορέσω».

«Όχι, Βούλα μου. Δε χρειάζεται να μου τα επιστρέψεις...»

Είχε γεννηθεί απλόχερα προικισμένη από τη φύση σε ομορφιά, αλλά ταυτόχρονα δε δίσταζε μπροστά σε κανέναν και άλλαζε τους άντρες σαν τα πουκάμισα. Της άρεσε ο έρωτας, δε ζούσε χωρίς αυτόν, αλλά δεν είχε ερωτευτεί ποτέ ως τη στιγμή που γνώρισε τον Δημήτρη, τον καλύτερο φίλο του άντρα της, και τον ερωτεύτηκε με τον τρόπο που ερωτεύεται ο άνθρωπος μόνο μία φορά στη ζωή του. Και τότε παρέβλεψε τα πάντα και άρχισε να πλάθει όνειρα. Όνειρα που δε σταματούσαν μπροστά σε τίποτα, ούτε καν μπροστά στο έγκλημα που άρχισαν να σχεδιάζουν με τον Δημήτρη για να ζήσουν τον έρωτά τους. Είχαν παραμερίσει τη φιλία πολλών χρόνων, χωρίς να υποψιάζονται ότι η Νέμεση υπάρχει παντού, ότι τα βλέπει όλα κι ότι θα ερχόταν η στιγμή που θα πλήρωναν ακριβά για το έγκλημα στην κορυφή του Ολύμπου.

Ένα μυθιστόρημα που φανερώνει ότι
ο άνθρωπος μπορεί να ξεφύγει από πολλά,
αλλά όχι από τον ίδιο του τον εαυτό
και τις ενοχές του.



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4298-3



9 786180 142983

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΖ. 26623

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η